

Sygn. akt V CSK 205/18

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku A. S.

przy uczestnictwie J. Ł. i M. S.

o zniesienie współwłasności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 października 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w J.

z dnia 21 grudnia 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Wnioskodawca A. S. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w J. z dnia 21 grudnia 2017 r. oddalającego jego apelację od postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego w J. z dnia 4 sierpnia 2017 r. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Podał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na błędną wykładnię art. 58 § 2 k.c. opierającą się na przyjęciu, że zastosowanie art. 5 k.c. nie wymaga wykazania jaka konkretnie zasada współżycia społecznego została naruszona. Sąd drugiej instancji, zdaniem skarżącego, naruszył również treść 321 k.p.c. orzekając ponad żądanie, ponieważ uznał, iż umowa sprzedaży zawarta a dniu 24 sierpnia 2000 r. była umową pozorną, w sytuacji, gdy w pozwie oraz w toku postępowania zarzut pozorności umowy nie został podniesiony.

W związku z powołaniem się przez skarżącego na oczywistą zasadność wniesionej skargi kasacyjnej przypomnieć należy, że orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jej istnienie ma miejsce w razie wystąpienia kwalifikowanej postaci naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego a uzasadnienie wniosku w tym zakresie powinno zmierzać do wykazania takiego stanu. Oczywiście naruszenia prawa ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu

podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu i mających zastosowanie przepisów. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo naruszenie konkretnego przepisu prawa przez sąd, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżący nie sprostął powyższym wymogom. Brak podstaw do podzielenia stanowiska skarżącego, że doszło do naruszenia art. 321 k.p.c. skoro M. S. domagał się stwierdzenia nieważności umowy darowizny z dnia 27 listopada 2000 r. i takiej treści rozstrzygnięcie zapadło w sprawie. Powołanie się przez sądy się na przyczynę nieważności w postaci nadużycia zaufania mocodawcy, a więc nieelojalne działanie pełnomocnika, krzywdzące mocodawcę, sprzeczne ze znaną pełnomocnikowi jego wolą, nie wskazuje na przyjęcie jako podstawy faktycznej rozstrzygnięcia art. 83 k.c. ale kieruje ku podstawie przyjętej przez sądy, to jest art. 58 § 2 k.c., i nie prowadzi do uznania, że iżby moralny nakaz działania uczciwego nie był dostatecznie jasną zasadą współżycia społecznego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.